KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT

25. juni 1998 *

I sag C-159/98 P(R),

De Nederlandske Antillers regering ved advokaterne P. V. F. Bos og M. M. Slotboom, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Loesch, 11, rue Goethe,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 2. marts 1998 af præsidenten for Retten i Første Instans i sag T-310/97 R, De Nederlandske Antillers regering mod Rådet (Sml. II, s. 455), og hvorunder der er nedlagt påstand om:

— ophævelse af denne kendelse samt udsættelse af gennemførelsen af artikel 1, stk. 31 og 32, i Rådets afgørelse 97/803/EF af 24. november 1997 om midtvejsrevision af Rådets afgørelse 91/482/EØF om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 329, s. 50) med hensyn til henholdsvis ris og sukker, der er genstand for bearbejdning eller forarbejdning i De Nederlandske Antiller, på betingelse af, at De Nederlandske Antiller for de i disse stykker nævnte produkter opretholder

* Processprog: engelsk.

eller indfører mindstepriser ved udførsel, som er lig med eller højere end interventionspriserne i Fællesskabet, samt at Rådet dømmes til at betale sagens omkostninger,

subsidiært, at

— kendelsen ophæves, sagen hjemvises til Retten, for at denne kan træffe fornyet afgørelse, og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger,

de andre parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved J. Huber og G. Houttuin, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør A. Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt i første instans,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent T. van Rijn og X. Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

Den Italienske Republik ved afdelingschef, professor U. Leanza, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, bistået af statens advokat, F. Quadri, og med valgt adresse i Luxembourg på Italiens Ambassade, 5, rue Marie-Adélaïde,

intervenienter i første instans,

og af

Kongeriget Spanien ved statens advokat N. Díaz Abad, Sekretariatet for EF-ret, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard E. Servais,

intervenient i appelsagen, har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokaten, S. Alber,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 24. april 1998 har De Nederlandske Antillers regering i henhold til artikel 50, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 2. marts 1998, sag T-310/97 R, De Nederlandske Antillers regering mod Rådet (Sml. II, s. 455, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved denne bestemte, at regeringens begæring om foreløbige forholdsregler ikke kunne tages til følge.

2 De Nederlandske Antillers regering har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede kendelse og principalt om udsættelse af gennemførelsen af artikel 1, stk. 31 og 32, i Rådets afgørelse 97/803/EF af 24. november 1997 om midtvejsrevision af Rådets afgørelse 91/482/EØF om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 329, s. 50, herefter den »anfægtede afgørelse«), med hensyn til henholdsvis ris og sukker, der er genstand for bearbejdning eller forarbejdning i De Nederlandske Antiller, på betingelse af, at De Nederlandske Antiller for de i disse stykker nævnte produkter opretholder eller indfører mindstepriser ved udførsel, der er lig med eller højere end interventionspriserne i Fællesskabet, subsidiært, at sagen hjemvises til Rettens præsident, for at denne kan træffe fornyet afgørelse.

3 Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 30. april 1998 har Kongeriget Spanien fremsat begæring om at intervenere i denne sag om foreløbige forholdsregler med påstand om, at den appellerede kendelse stadfæstes.

4 Ved skrivelse af 7. maj 1998 har appellanten modsat sig Kongeriget Spaniens intervention. Appellanten har gjort gældende, at til forskel fra traktaterne om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, som er blevet ratificeret for hele Nederlandenes område, er traktaterne om Den Hellenske Republiks, Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals samt Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse udtrykkeligt udelukkende blevet ratificeret af Kongeriget Nederlandene for dette kongeriges europæiske område. Appellanten har heraf udledt, at Kongeriget Spanien for De Nederlandske Antillers vedkommende ikke kan anses for en medlemsstat som omhandlet i EF-traktatens artikel 227, stk. 1. Kongeriget Spaniens begæring om intervention i den sag, der er anlagt af De Nederlandske Antillers regering, kan derfor efter gældende ret ikke tages til følge.

5 I denne forbindelse bemærkes blot, at artikel 37, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen bestemmer, at »medlemsstaterne og Fællesskabets institutioner kan indtræde i retstvister, der er indbragt for Domstolen«. Der er altså ikke fastsat nogen

begrænsning med hensyn til medlemsstaternes ret til at indtræde i retstvister, der er indbragt for Domstolen, navnlig på grundlag af retstvistens parters status eller tvistens genstand.

6 Uden at det er nødvendigt at undersøge yderligere, om appellantens indsigelser er begrundet, fremgår det følgelig, at de er uden relevans for vurderingen af en medlemsstats ret til at intervenere.

7 I henhold til artikel 37, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, vil Kongeriget Spaniens begæring om intervention være at tage til følge.

8 Ved processkrifter indleveret til Justitskontoret den 14. og 15. maj 1998 har Rådet, Kommissionen, Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien indgivet skriftlige indlæg for Domstolen.

Relevante retsregler, faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

9 De relevante retsregler og de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for tvisten, er fremstillet således i den appellerede kendelse:

»1 De Nederlandske Antiller er et af de oversøiske lande og territorier (herefter 'OLT'), der er associeret med Fællesskabet. EF-traktatens artikel 3, litra r), opregner blandt traktatens formål associering af OLT med henblik på at forøge samhandelen og på at fremme den økonomiske og sociale udvikling i

fællesskab. Reglerne om OLT's associering med Fællesskabet findes i EF-traktatens fjerde del og i Rådets afgørelse 91/482/EØF af 25. juli 1991 (EFT L 263, s. 1, herefter 'OLT-afgørelsen'), der blev vedtaget med hjemmel i traktatens artikel 136, stk. 2.

2 OLT-afgørelsen anvendes i henhold til sin artikel 240, stk. 1, for en periode på ti år fra den 1. marts 1990. Denne artikel bestemmer i stk. 3, litra a) og b), at Rådet inden udløbet af den første periode på fem år ved enstemmig afgørelse på forslag af Kommissionen, ud over de finansielle bidrag fra Fællesskabet for den anden periode på fem år, i givet fald fastlægger de eventuelle ændringer af OLT-afgørelsen, som OLT's kompetente myndigheder ønsker, eller de ændringer, som Kommissionen eventuelt foreslår på baggrund af egne erfaringer eller i forbindelse med de ændringer, der er til forhandling mellem Fællesskabet og staterne i Afrika, Caribien og Stillehavet (AVS).

3 Det fremgår af Rettens præsidents kendelse af 15. juli 1997 (sag T-179/97 R, De Nederlandske Antillers regering mod Rådet, Sml. II, s. 1297, præmis 3), at Fællesskabet har en overskudsproduktion af halv-langkornede ris, også benævnt Japonica. Derimod er der i Fællesskabet underskud af Indica-ris, der alene udgør 20% af dets risproduktion. I denne sammenhæng har Rådet truffet et vist antal foranstaltninger med det formål at tilskynde fællesskabsproducenterne til at dyrke Indica-ris.

4 Indførslen af Indica-ris til Fællesskabet medfører konkurrence mellem virksomheder, der er hjemmehørende i OLT, og virksomheder, der er hjemmehørende i tredjelande eller i AVS-lande. Indførslen af ris hidrørende fra AVS-staterne er underlagt et toldkontingent på 125 000 tons til en toldsats på 50%. Indførsel ud over dette kontingent pålægges en told på 100% på samme måde som import hidrørende fra andre tredjelande.

5 Efter at være blevet høstet afskalles risen og poleres derefter i flere etaper. Brun ris, dvs. ris, hvis avner er fjernet, forarbejdes til halvsleben ris ved fjernelse af hele eller en del af frøhindens ydre lag. Den hvide ris, som er den helt forarbejdede ris, fås ved helt at fjerne frøhinden.

6 Artikel 6, stk. 2, i OLT-afgørelsens bilag II, bl.a. om definition af begrebet 'varer med oprindelsesstatus', bestemmer, at såfremt varer, der fuldt ud er fremstillet i AVS-staterne, bearbejdes eller forarbejdes i OLT, anses de for værende fuldt ud fremstillet i OLT.

7 Det følger navnlig heraf, at forarbejdning i De Nederlandske Antiller af brun ris med oprindelse i AVS-lande til halvsleben ris er tilstrækkelig til at bevirke, at den anses for at hidrøre fra De Nederlandske Antiller ifølge bestemmelserne i OLT-afgørelsens bilag II. Som følge af denne regel om kumulering af oprindelse kan den således forarbejdede ris indføres til Fællesskabet med fritagelse for told.

8 Traktatens artikel 133, stk. 1, bestemmer nemlig, at indførsler fra OLT til medlemsstaterne er omfattet af den fuldstændige afskaffelse af tolden mellem medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten. OLT-afgørelsens artikel 101, stk. 1, bestemmer, at varer med oprindelse i OLT fritages for told og afgifter med tilsvarende virkning ved indførsel i Fællesskabet. I henhold til samme afgørelses artikel 102 anvender Fællesskabet i øvrigt hverken kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning ved indførsel af varer med oprindelse i OLT.

9 Som en undtagelse til principperne i disse artikler tillægger OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, Kommissionen kompetence til at træffe de nødvendige beskyttelsesforanstaltninger, 'såfremt anvendelsen af denne afgørelse medfører alvorlige forstyrrelser i en erhvervssektor i Fællesskabet eller i en eller flere medlemsstater eller bringer disses finansielle stabilitet udadtil i fare, eller såfremt der opstår vanskeligheder, der vil kunne medføre en forringelse af situationen i en erhvervssektor inden for Fællesskabet eller i en af dettes regioner'.

10 I henhold til OLT-afgørelsens artikel 109 har Kommissionen og Rådet truffet en række beskyttelsesforanstaltninger. Ved beslutning 93/127/EØF af 25. februar 1993 (EFT L 50, s. 27), som ændret ved beslutning 93/211 af 13. april 1993 (EFT L 90, s. 36), har Kommissionen således indført og dernæst ændret og smidiggjort en mindstepris for import af ris med oprindelse i De Nederlandske Antiller. Senere har Rådet successivt udstedt forordningerne (EF) nr. 304/97 af 17. februar 1997 og (EF) nr. 1036/97 af 2. juni 1997 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af ris med oprindelse i de oversøiske lande og territorier (henholdsvis EFT L 51, s. 1, og EFT L 151, s. 8). Ved disse to forordninger blev der fastsat et toldkontingent, som bl.a. begrænsede indførslen af ris med oprindelse i OLT bortset fra Montserrat og Turks- og Caicosøerne, henholdsvis på 36 728 tons i perioden fra den 1. januar til den 30. april 1997 og på 56 180 tons for perioden fra den 1. maj til den 30. november 1997.

11 Desuden har Kommissionen i henhold til OLT-afgørelsens artikel 240, stk. 3, i en meddelelse til Rådet om midtvejsrevisionen af OLT's associering med Fællesskabet (dok. KOM(94) 538 endelig udg. af 21.12.1994) anbefalet forskellige justeringer af denne associering, som i videst muligt omfang tog hensyn til bl.a. de af OLT fremsatte ønsker og den erfaring, der var indvundet i løbet af de fem første år, hvor OLT-afgørelsen var blevet anvendt. For at administrere 'konflikten mellem to fællesskabspolitikker — OLT's udvikling og overholdelsen af de garantier, der er givet producenterne ved de fælles markedsordninger', foreslog Kommissionen, at der blev indført en ordning, der gav den mulighed for at fastsætte referencepriser ved indførsel. Den forbeholdt sig dog muligheden for at supplere denne ordning ved om nødvendigt at tilpasse OLT-oprindelsesreglerne med hensyn til AVS/OLT-kumuleringen og de mindstebearbejdninger, der gav mulighed for at opnå OLT-oprindelse.

12 Den 16. februar 1996 forelagde Kommissionen Rådet et forslag til afgørelse om midtvejsrevision af OLT-afgørelsen (EFT C 139, s. 1). I sjette og syvende betragtning til dette forslag anførte Kommissionen, at fri adgang for ethvert produkt med oprindelse i OLT og opretholdelsen af kumulering mellem varer med oprindelse i AVS-staterne og varer med oprindelse i OLT havde ført til, at der kunne konstateres risiko for konflikt mellem målene for de to fællesskabspolitikker, nemlig OLT-udviklingspolitikken og den fælles landbrugspolitik. Den foreslog at forebygge nye forstyrrelser på Fællesskabets marked for visse produkter, der var omfattet af de fælles markedsordninger, navnlig ved udelukkelse af kumulering for landbrugsprodukter, men samtidig med øget smidighed for disse inden for rammerne af undtagelsesproceduren.

13 Under overvindelse af meningsforskelle med hensyn til spørgsmålet om en eventuel afskaffelse af reglen om kumuleringen af oprindelse eller indførelse af alternative løsninger, som f.eks. opretholdelse af denne regel sammen med en mindsteprisordning, ændrede Rådet OLT-afgørelsen i henhold til artikel 240, stk. 3, ved den 24. november 1997 at udstede afgørelse 97/803/EF om midtvejsrevision af OLT-afgørelsen (EFT L 329, s. 50).

14 I denne afgørelse henviser Rådet til risikoen for konflikt mellem målene for OLT-udviklingspolitikken og den fælles landbrugspolitik som følge af opretholdelsen af kumulering mellem varer med oprindelse i AVS-staterne og varer med oprindelse i OLT, som omhandlet i artikel 6 i OLT-afgørelsens bilag II (jf. ovenfor, præmis 6 og 7). Rådet fremhæver i syvende betragtning, at 'nye forstyrrelser bør forebygges ved foranstaltninger, der kan bidrage til fastlæggelse af rammer, som befordrer en stabil samhandel og samtidig er forenelige med den fælles landbrugspolitik'. Med dette formål for øje er der indsat en ny artikel 108a og 108b i OLT-afgørelsen, som tillader henholdsvis AVS/OLT-kumulering af oprindelse for ris og sukker inden for grænserne af et toldkontingent.

15 For ris udgør dette kontingent i henhold til artikel 108a, stk. 1, 160 000 tons, som omfatter toldkontingentet for ris med oprindelse i AVS-stater i henhold til den fjerde Lomé-konvention. Indledende udstedes der importlicenser til OLT i januar hvert år for 35 000 tons. Inden for den samlede mængde på

160 000 tons kan der ske yderligere indførsler i det omfang, AVS-staterne ikke rent faktisk skulle udnytte deres muligheder for direkte eksport inden for rammerne af det kontingent, der er fastsat i Lomé-konventionen. I henhold til artikel 108a, stk. 2, kan Kommissionen i øvrigt forhøje det samlede toldkontingent på 160 000 tons med 20 000 tons, hvis den konstaterer, at en sådan forhøjelse ikke forstyrrer fællesskabsmarkedet.

16 Med hensyn til sukker tillader artikel 108b AVS/OLT-kumulering af oprindelse for en årlig mængde på 3 000 tons sukker.

17 Med henblik på gennemførelse af de nævnte kumulationsregler betragtes hel eller delvis slibning af ris efter artikel 108a, stk. 4, og formning til styksukker eller tilsætning af farvestoffer ifølge artikel 108b som tilstrækkelig til at opfylde kravet til produkter med oprindelse i OLT.«

10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 9. december 1997 har De Nederlandske Antillers regering anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse.

11 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 10. december 1997 har den desuden i henhold til EF-traktatens artikel 185 og 186 fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af stk. 31 og 32 i den anfægtede afgørelses artikel 1 med hensyn til henholdsvis ris og sukker, der er genstand for bearbejdning eller forarbejdning i De Nederlandske Antiller, på betingelse af, at De Nederlandske Antiller for de i disse stykker nævnte produkter opretholder eller indfører mindstepriser ved udførsel, der er lig med eller højere end interventionspriserne i Fællesskabet.

Den appellerede kendelse

12 Ved den appellerede kendelse har Rettens præsident fastslået, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke kan tages til følge.

13 Efter at have udtalt, at begæringen om foreløbige forholdsregler kunne antages til realitetsbehandling, har Rettens præsident først undersøgt, om de begærede forholdsregler er uopsættelige, og derefter foretaget en interesseafvejning for dernæst at tage stilling til, om begæringen umiddelbart forekommer berettiget.

Uopsætteligheden og interesseafvejningen

14 Med hensyn til uopsætteligheden og interesseafvejningen har Rettens præsident fastslået, at de pågældende toldkontingenter er blevet indført for at fjerne risikoen for konflikt mellem to formål, nemlig OLT-udviklingspolitikken og den fælles landbrugspolitik, nærmere bestemt med henblik på at holde indførslerne til Fællesskabet af ris og sukker med oprindelse i OLT inden for grænser, der er forenelige med ligevægten på Fællesskabets marked, i betragtning af mulighederne for en betydelig udvikling af disse indførsler (den appellerede kendelses præmis 55-58).

15 Med hensyn til fastsættelsen af mindstepriserne for udførsel, som sagsøgeren gjorde sin begæring om udsættelse betinget af, bemærkede Rettens præsident, at det ikke var sikkert, at den ville give mulighed for at undgå nye forstyrrelser på Fællesskabets markeder, og at det ikke, så længe hovedsagen verserede, ville have visse endelige virkninger, som kunne berøve den anfægtede afgørelse dens effektivitet (den appellerede kendelses præmis 61).

16 Rettens præsident udtalte desuden, at medmindre der forelå åbenbar uopsættelighed, kunne Retten ikke uden at risikere at gøre indgreb i Rådets skønsmæssige beføjelser sætte sit skøn i stedet for denne institutions med hensyn til valget af den foranstaltning, der var mest egnet til at hindre forstyrrelser på Fællesskabets mar-

keder for ris og sukker, samtidig med at der toges hensyn til de krav, der var forbundet med OLT's associering, og at sagsøgerens begæring derfor kun kunne tages til følge, hvis det fremgik, at de begærede forholdsreglers uopsættelighed var ubestridelig (den appellerede kendelses præmis 64 og 65).

17 Med udgangspunkt heri har Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 66-77 foretaget en gennemgang af, hvilke virkninger anvendelsen af den anfægtede afgørelse havde på De Nederlandske Antillers situation, for at vurdere, i hvor høj grad den begærede forholdsregel var uopsættelig.

18 Denne gennemgang vedrørte rissektoren, sukkersektoren og De Nederlandske Antillers almindelige økonomiske udvikling.

19 Med hensyn til rissektoren udtalte Rettens præsident, at det ikke var lykkedes De Nederlandske Antillers regering at godtgøre, at der som hævdet var en risiko for, at de fleste rismøller på dens område ville blive nedlagt. For at nå til dette resultat fastslog han, at den anfægtede afgørelse for en umiddelbar betragtning og i modsætning til, hvad sagsøgeren havde anført, ikke i virkeligheden ville have den virkning, at de årlige udførsler af ris fra OLT til Fællesskabet begrænses til 35 000 tons, idet den resterende mængde hævdedes at blive indført direkte fra AVS-lande. Ifølge Rettens præsident vil AVS-landene nemlig, for at undgå betaling af told, have interesse i at foretrække at eksportere til Fællesskabet gennem OLT inden for det i den anfægtede afgørelse fastsatte toldkontingent på 160 000 tons. Desuden havde indførelsen af et årligt toldkontingent på 160 000 tons kun betydet et fald på 22% i udførslen af ris i forhold til udførslen i årene, før der blev anvendt beskyttelsesforanstaltninger. Desuden udtalte Rettens præsident, at de nævnte beskyttelsesforanstaltninger ikke i sig selv havde medført, at en stor del af rismøllerne i De Nederlandske Antiller var blevet nedlagt (den appellerede kendelses præmis 67-70).

20 Med hensyn til sukkersektoren udtalte Rettens præsident dels, at sagsøgeren ikke havde anført nogen omstændighed, der gav grundlag for at vurdere, hvilken betyd-

ning denne virksomhed havde for De Nederlandske Antillers økonomi, dels at anvendelsen af den anfægtede afgørelse kun medførte en nedsættelse af udførslerne af en størrelsesorden på 14% i forhold til 1996 (den appellerede kendelses præmis 71).

21 Hvad endelig angår De Nederlandske Antillers økonomiske udvikling bemærkede Rettens præsident, at sagsøgeren med sin argumentation ikke tog hensyn til, at de omtvistede toldkontingenter kun medførte en svag nedsættelse af udførslerne til Fællesskabet, at den blot angik prognoser for udviklingen af udførslerne af ris og sukker, og endelig at den ikke indeholdt noget konkret holdepunkt for at antage, at den hævdede skade kunne være uoprettelig (den appellerede kendelses præmis 73-75).

22 Sammenfattende udtalte Rettens præsident, at betingelsen om uopsættelighed ikke var opfyldt i dette tilfælde.

Spørgsmålet, om de begærede forholdsregler umiddelbart forekommer berettigede

23 Hvad angår spørgsmålet, om de begærede foreløbige forholdsregler umiddelbart forekommer berettigede, fremgår det af den appellerede kendelse, at De Nederlandske Antillers regering havde påberåbt sig et enkelt anbringende, nemlig Rådets tidsmæssige inkompetence til at træffe den anfægtede afgørelse efter udløbet af den i OLT-afgørelsens artikel 240, stk. 3, fastsatte frist (den appellerede kendelses præmis 78). Rettens præsident udtalte, at dette anbringende ikke umiddelbart syntes at være begrundet. Under henvisning til dommen af 10. oktober 1978 (sag 148/77, Hansen og Balle, Sml. s. 1787, præmis 10) fastslog Rettens præsident nemlig, at denne bestemmelse i OLT-afgørelsen for en umiddelbar betragtning måtte fortolkes således, at den blot var vejledende. Rettens præsident udtalte ligeledes, at den frist på fem år, som der er tale om her, ikke umiddelbart havde samme

retlige betydning som den frist, der er fastsat i artikel 30, stk. 8, i OLT-afgørelsens bilag II, som der var tale om i dommen af 26. oktober 1994 (sag T-430/92, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 5197) (den appellerede kendelses præmis 80-85).

24 Efter således at have fastslået dels, at De Nederlandske Antillers regering ikke havde godtgjort, at der forelå en risiko for et alvorligt og uopretteligt tab, dels at det eneste anbringende, der var blevet påberåbt over for den anfægtede afgørelse, ikke umiddelbart kunne tiltrædes, bestemte Rettens præsident, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke toges til følge.

25 Da parternes skriftlige indlæg indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige, for at der kan træffes afgørelse i appelsagen, er det ikke nødvendigt at høre deres mundtlige forklaringer.

Formaliteten

26 Rådet, Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik er alle af den opfattelse, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling. De har imidlertid påberåbt sig forskellige grunde.

27 Ifølge Rådet gælder der fire kumulative betingelser for, at der kan træffes bestemmelse om udsættelse af gennemførelsen af en retsakt: Bestemmelsen herom skal umiddelbart forekomme berettiget af faktiske og retlige grunde (fumus boni juris), den skal være uopsættelig, interesseafvejningen skal tale til fordel for udsættelse af gennemførelsen, og endelig skal udsættelsen være foreløbig i den forstand, at den ikke må foregribe retlige eller faktiske punkter i tvisten eller på forhånd neutralisere følgerne af den afgørelse, der senere skal træffes om realiteten.

28 I det foreliggende tilfælde har appellanten afholdt sig fra at bestride Rettens præsidents vurdering med hensyn til den fjerde betingelse, hvorefter kendelsen ikke på forhånd kan neutralisere følgerne af den afgørelse, der skal træffes senere, skønt Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 65 har fremhævet, at der må tages hensyn til »faren for, at Fællesskabets interesser skades uopretteligt, såfremt den begærede foreløbige forholdsregel træffes«. Ifølge Rådet kan appellen følgelig ikke antages til realitetsbehandling.

29 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.

30 Rettens præsident har ganske vist i den appellerede kendelses præmis 61 udtalt, at det ikke var sikkert, at »en eventuel fastsættelse af en mindstepris i stedet for de omtvistede toldkontingenter ... ikke, så længe hovedsagen verserer, vil have visse endelige virkninger, som kan berøve den anfægtede afgørelse dens effektivitet«.

31 Det kan imidlertid ikke, som Rådet har gjort det, heraf udledes, at Rettens præsident har fastslået, at den begærede udsættelse ikke som krævet var af foreløbig karakter. Det fremgår kun, at han ikke fandt dette »sikkert«.

32 Under alle omstændigheder fremgår det, at det i de fleste sager om foreløbige forholdsregler i et vist omfang kan have visse endelige virkninger, såvel hvis der træffes bestemmelse om, som hvis der gives afslag på at udsætte gennemførelsen af en retsakt som begæret, og det påhviler Fællesskabets retsinstanser i forbindelse med en sag om foreløbige forholdsregler at afveje de risici, der er knyttet til hver af de mulige løsninger (jf. i denne retning kendelse af 29.1.1997, sag C-393/96 P(R), Antonissen mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 441, præmis 40).

33 Vurderingen af, om den begærede udsættelse er af foreløbig karakter, kan følgelig i princippet ikke adskilles fra afvejningen af de foreliggende interesser, således at den omstændighed, at der under appellen ikke er fremført noget særligt anbringende vedrørende denne betingelse, ikke kan medføre, at appellen i sin helhed ikke kan antages til realitetsbehandling, når anbringendet som her går ud på at bestride den interesseafvejning, der er foretaget i den appellerede kendelse.

34 Kongeriget Spanien har gjort gældende, at samtlige de anbringender, der er fremført under appellen, enten anfægter Rettens præsidents vurdering af de faktiske omstændigheder eller rejser spørgsmål om sagens realitet, som kun kan afgøres i forbindelse med behandlingen heraf.

35 I betragtning af de mange og varierede anbringender og argumenter, som appellanten har fremført, fremgår det i denne forbindelse, at det er mere passende at behandle dette spørgsmål om formaliteten som et led i gennemgangen af hvert enkelt af de anbringender, der er fremført under appellen, da det ikke uden videre kan fastslås, at denne i sin helhed ikke kan antages til realitetsbehandling.

36 Endelig har Den Italienske Republik ligeledes anført, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling, dog uden at fremføre særlige argumenter til støtte for denne opfattelse. Den har nemlig blot anført, at den støtter den formalitetsindsigelse, som Rådet har fremført i første instans.

37 Det bemærkes i denne forbindelse blot, at Rådets argumentation i første instans vedrørende dette punkt, som blev forkastet i den appellerede kendelses præmis 30-38 under gennemgangen af formaliteten med hensyn til begæringen om foreløbige forholdsregler, ikke kan begrunde, at appellen ikke antages til realitetsbehandling.

38 Det følger af det foregående, at appellen må antages til realitetsbehandling.

De anbringender, der er fremført til støtte for appellen

39 Appellanten har under denne appelsag fremført tre anbringender mod den appellerede kendelse. Da det første anbringende vedrører den appellerede kendelses sidste del om, at den begærede foreløbige forholdsregel ikke umiddelbart forekommer berettiget, må det andet og det tredje anbringende, der vedrører uopsættelighed og interesseafvejningen, behandles først.

Det andet anbringende om uopsættelighed

Parternes argumenter

40 Det andet anbringende under appellen falder i to alternative led, som skal godtgøre, at Rettens præsident ikke har vurderet betingelsen om uopsættelighed korrekt.

41 Med det første led har appellanten fremført, at det fremgår af den appellerede kendelses ordlyd, at det væsentlige i appellantens argumentation med hensyn til det alvorlige og uoprettelige tab, nemlig det uoprettelige tidstab, som De Nederlandske Antiller pådrager sig i deres makroøkonomiske udvikling, er blevet ignoreret. I betragtning af den tid, det kræver at behandle selve sagen, har appellanten gjort gældende for Retten, at den anfægtede afgørelse gjorde det umuligt at gennemføre den projekterede økonomiske og sociale udvikling senest den 1. marts 2000, som er den dato, hvor OLT-afgørelsen udløber. Rettens præsident har imidlertid, navnlig i den appellerede kendelses præmis 75, med urette begrænset sig til at vurdere det hævdede tab på grundlag af samhandelens omfang og ris- og sukkerindustriens situation.

42 Rådet er af den opfattelse, at hvis et sådant ræsonnement, der er baseret på et uopretteligt tidstab, tiltrædes, vil det føre til den absurde situation, at et tab, som efter selve sin art er knyttet til tidens forløb, aldrig kan være genstand for økonomisk erstatning, da man ikke kan genindhente tiden.

43 Desuden kan appellanten ifølge Rådet og Kommissionen ikke gøre gældende, at Rettens præsident med urette har undersøgt samhandelens omfang samt ris- og sukkerindustriens situation i detaljer, da det er appellanten selv, som har fremhævet dette aspekt. Desuden har det ifølge Kommissionen til syvende og sidst ringe betydning, om det hævdede tab forstås som udtrykt i omfanget af samhandelen med ris og sukker eller som udtrykt i De Nederlandske Antillers økonomis samlede udvikling.

44 Med det andet anbringendes andet led gør appellanten gældende, at selv hvis det hævdede tab kunne bestemmes ved en henvisning til omfanget af samhandelen og ris- og sukkerindustriens situation på De Nederlandske Antiller, står det dog fast, at tabets alvorlige og uoprettelige karakter af tre grunde er blevet forstået ukorrekt i den appellerede kendelse.

45 Hvad for det første angår sukkersektoren følger det af den appellerede kendelses præmis 71 og 72, at OLT's frembrydende industriers forventninger er blevet tilsidesat i den anfægtede afgørelse. Appellanten har anført, at når et af formålene med EF-traktatens artikel 133, stk. 3, netop er at beskytte de frembrydende industrier i OLT, giver en manglende hensyntagen til disse forventninger i sig selv og automatisk grundlag for at fastslå, at der foreligger et alvorligt og uoprettelig tab for De Nederlandske Antiller.

46 For det andet har Rettens præsident i sin gennemgang af betingelserne for uopsættelighed ikke anvendt de samme standarder ved vurderingen af den fælles land-

brugspolitiks interesser på den ene side og OLT-associeringens interesser på den anden side, hvilket er i strid med EF-traktatens artikel 132, stk. 1. Der er navnlig lagt mere vægt på beskyttelsen af Fællesskabets ris og sukker, som kun udgør 0,5% af Fællesskabets BNP (bruttonationalprodukt), end på det tab, som De Nederlandske Antiller har lidt, og som andrager 0,9% af deres BNP.

47 Hvad for det tredje angår risindustrien er der to mangler i konklusionen i den appellerede kendelses præmis 70, hvorefter det ikke er godtgjort, at en øjeblikkelig anvendelse af den anfægtede afgørelse kan medføre, at størstedelen af rismøllerne i De Nederlandske Antiller bliver nedlagt.

48 Dels nævnes der intet i kendelsen om Kommissionens forordning (EF) nr. 2603/97 af 16. december 1997 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen for import af ris med oprindelse i AVS-staterne samt i de oversøiske lande og territorier (OLT) (EFT L 351, s. 22), som er udstedt i henhold til den anfægtede afgørelse. Ifølge denne nye og begrænsede ordning kan de erhvervsdrivende i alt indføre 35 000 tons ris til Fællesskabet fra OLT fra januar, mens den resterende mængde på 125 000 tons kan indføres ved årets slutning til en nulsats, dog på betingelse af, at AVS-landene ikke har udført denne mængde direkte til Fællesskabet. Ifølge appellanten ville oplagring af ris indtil årets udgang imidlertid være for byrdefuld og for handelsmæssig risikabel i sammenligning med fordelen ved nultolden, således at AVS' producenter af ris ville være tvunget til at udføre direkte til Fællesskabet frem for at gøre det gennem OLT. Dette er ifølge appellanten erkendt af Kommissionen i dennes skriftlige indlæg for Retten, hvoraf det fremgår, at der i januar 1998 allerede blev indført 41 688 tons ris direkte fra AVS-landene til Fællesskabet. Det er ifølge appellanten derfor med urette, at Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 68 har antaget, at AVS' risproducenter ville foretrække at udføre deres produkter gennem OLT.

49 Dels har Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 69 ikke taget hensyn til resultaterne i den rapport, som Det Nederlandske Økonomiske Institut

har udarbejdet, og som appellanten fremlagde for Retten, og hvorefter forarbejdning og handel med ris i De Nederlandske Antiller, selv hvis De Nederlandske Antiller opnåede størstedelen af kontingentet på 160 000 tons ris, måtte nedsættes med mindst 44%. Den omstændighed, at denne risindustri ikke gik konkurs i 1997, på trods af at der blev indført beskyttelsesforanstaltninger, som begrænsede udførslerne, har i øvrigt ingen betydning, fordi der var tale om midlertidige foranstaltninger og ikke om en strukturel og permanent ændring af situationen.

50 Over for det andet anbringendes andet led har Rådet og Kommissionen henledt opmærksomheden på, at som Rettens præsident har fastslået, finder den regel, hvorefter et tab af økonomisk art i princippet ikke er uopretteligt (den appellerede kendelses præmis 66), anvendelse i det foreliggende tilfælde (den appellerede kendelses præmis 75).

51 Begge institutioner har ligeledes anført, at argumenterne i anbringendets andet led for størstedelen må afvises, da de vedrører Rettens subsumption af de faktiske omstændigheder.

Domstolens bemærkninger

52 Hvad angår det andet anbringendes første led bemærkes, at i modsætning til hvad appellanten har hævdet, fremgår det udtrykkeligt af den appellerede kendelses præmis 73, 74 og 75, at Retten har taget stilling til dennes argumenter vedrørende De Nederlandske Antillers økonomiske udvikling ved år 2000.

53 Nærmere bestemt har Retten antaget, at de af appellanten fremførte tal vedrørende De Nederlandske Antillers økonomiske udvikling ikke tog hensyn til, hvad Retten lige havde fastslået med hensyn til den anfægtede afgørelses reelle betydning for udførslerne af ris og sukker fra De Nederlandske Antiller til Fællesskabet. Retten bemærkede endvidere, at det ikke var blevet godtgjort, at tabet var uopretteligt, da der ikke var ført bevis for en forudseelig strukturel virkning på ris- og sukkerindustrien.

54 Det følger således af den appellerede kendelse, at med hensyn til De Nederlandske Antillers økonomiske udvikling har Retten fastslået, at tabet dels ikke havde den hævdede alvorlige karakter, dels ikke fremstod som uopretteligt.

55 Den omstændighed, at appellanten har bestridt disse resultater under henvisning til, at Retten skulle have lagt større vægt på, at det er uopretteligt, at der er gået tid tabt for De Nederlandske Antillers makroøkonomiske udvikling, er ensbetydende med, at appellanten anfægter de vurderinger af faktiske omstændigheder, som ligger til grund for den appellerede kendelse.

56 I henhold til artikel 51 i EF-statutten for Domstolen, som også finder anvendelse på en appel iværksat i henhold til artikel 50, stk. 2, i samme statut, er appellen begrænset til retsspørgsmål og skal støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten (kendelse af 11.7.1996, sag C-148/96 P(R), Goldstein mod Kommissionen, Sml. I, s. 3883, præmis 22, og af 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 43 og 44).

57 Det andet anbringendes første led må følgelig dels afvises, dels forkastes.

58 Hvad angår det andet anbringendes andet led giver appellantens argumentation ikke yderligere grundlag for at fastslå, at Retten skulle have begået en retlig fejl.

59 Det første argument, hvorefter traktatens artikel 133, stk. 3, er tilsidesat, må således forkastes.

60 Dels forudsætter det, at beslutningen om ikke at anordne den begærede udsættelse vil føre til lukning af en frembrydende industri i De Nederlandske Antiller, hvilket er ensbetydende med, at vurderingen af de faktiske omstændigheder i den appellerede kendelse drages i tvivl. Det må derfor lades ude af betragtning af de grunde, der er anført i denne kendelses præmis 56.

61 Dels bemærkes, at selv hvis det antages, som appellanten hævder, at lukning af en frembrydende industri i OLT nødvendigvis er en tilsidesættelse af traktatens artikel 133, stk. 3, er en sådan tilsidesættelse ikke dermed i sig selv automatisk et alvorligt og uopretteligt tab.

62 Skønt en eventuel tilsidesættelse af en bestemmelse i traktaten kan rejse tvivl om den anfægtede afgørelses gyldighed, kan den nemlig i princippet ikke i sig selv godtgøre, at et eventuelt tab er alvorligt og uopretteligt.

63 Det andet argument, hvorefter Retten skulle have anvendt forskellige standarder for vurderingen af den fælles landbrugspolitiks interesser på den ene side og interessen i OLT's associering på den anden side, har til formål at drage den vurdering af de faktiske omstændigheder i tvivl, som Retten har foretaget og lagt til grund for ikke at tage begæringen om foreløbige forholdsregler til følge. Denne argumentation må følgelig lades ude af betragtning af de grunde, der er redegjort for i denne kendelses præmis 56.

64 Det tredje argument vedrørende situationen i rissektoren kan heller ikke godtgøre, at den appellerede kendelse er behæftet med en retlig fejl.

65 Ved at gøre gældende, at Retten har set bort fra forordning nr. 2603/97, ønsker appellanten i virkeligheden at bestride de konstateringer med hensyn til faktiske omstændigheder, som Retten har foretaget med hensyn til AVS-landenes erhvervsdrivendes økonomiske situation. Der må derfor ses bort fra denne argumentation af de grunde, der er henvist til i denne kendelses præmis 56.

66 Appellanten har ligeledes gjort gældende, at Retten har undladt at udtale sig om resultaterne i den rapport, der er udarbejdet af Det Nederlandske Økonomiske Institut, og hvorefter den virksomhed, der består i forarbejdning af og handel med ris i De Nederlandske Antiller, må nedsættes med mindst 44% som følge af udstedelsen af den anfægtede afgørelse.

67 Dette sidstnævnte klagepunkt kan forstås således, at det gøres gældende, at Rettens præsident enten har misforstået de af appellanten fremførte bevismidler eller har undladt at begrunde sin kendelse på dette punkt.

68 Med hensyn til den af appellanten hævdede fejlagtige bedømmelse af bevismidler bemærkes, at Domstolen under en appel principielt ikke har kompetence til at undersøge de beviser, Retten lagde til grund ved fastlæggelsen af faktum. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og når de almindelige retsgrundsætninger vedrørende bevisbyrde såvel som de processuelle regler for fremlæggelse af bevis er blevet iagttaget, har alene Retten kompetence til at afgøre, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt (jf. i denne retning dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 66, og kendelse af 5.2.1998, sag C-30/96 P, Abello m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 377, præmis 53).

69 Da det af appellanten anførte argument blot går ud på, at Retten ikke udtrykkeligt har taget stilling til et enkeltstående bevismiddel, må dette argument følgelig forkastes.

70 Forstået som et klagepunkt vedrørende manglende begrundelse af kendelsen på dette punkt må appellantens argumentation ligeledes forkastes. Det kan nemlig ikke kræves, at Fællesskabets retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler udtrykkeligt besvarer samtlige faktiske eller retlige momenter, som er blevet diskuteret under sagen om foreløbige forholdsregler. Det er tilstrækkeligt, at de af retsinstansen nedfældede præmisser gyldigt under hensyn til sagens omstændigheder begrunder kendelsen og gør det muligt for Domstolen at udøve sin kontrol (kendelsen i sagen SCK og FNK mod Kommissionen, a.st., præmis 52, og kendelsen af 10.9.1997, sag C-248/97 P(R), Chaves Fonseca Ferrão mod OHMI, Sml. I, s. 4729, præmis 20).

71 I dette tilfælde har Rettens præsident imidlertid klart redegjort for sin vurdering af situationen i denne henseende i den appellerede kendelses præmis 69.

72 Med hensyn til Rettens henvisning til erfaringen med de beskyttelsesforanstaltninger, der blev indført i 1997, og som ikke syntes at have medført, at en stor del af rismøllerne i De Nederlandske Antiller blev nedlagt, fremgår det, at den er fuldt ud relevant. Under sagen om foreløbige forholdsregler skulle Rettens præsident nemlig ikke tage hensyn til, at den anfægtede afgørelse var af permanent karakter, men var kun forpligtet til at vurdere de virkninger, som den kunne fremkalde i perioden forud for afslutningen af selve sagen. Retten kunne derfor med rette henvise til de konstaterede virkninger af de tidligere midlertidige foranstaltninger.

73 Det andet anbringendes andet led må derfor dels afvises, dels forkastes.

74 Af alle disse grunde må det andet anbringende forkastes.

Det tredje anbringende om hensyntagen til De Nederlandske Antillers interesser

Parternes argumenter

75 Det tredje anbringende, der er fremført under appellen, vedrører hovedsagelig det indledende ræsonnement i den appellerede kendelses præmis 55-65, således som det er sammenfattet i denne kendelses præmis 14, 15 og 16, hvorefter Retten har konkluderet, at i betragtning ikke blot af risikoen for et uopretteligt indgreb i Fællesskabets interesser, såfremt den begærede foreløbige forholdsregel blev anordnet, men også i betragtning af Rådets skøn med hensyn til at forlige den fælles landbrugspolitiks formål og OLT's associering med Fællesskabet, kunne appellantens begæring kun tages til følge, hvis det fremgik, at de begærede forholdsregler ubestrideligt var uopsættelige.

76 Dette anbringende falder i fire led.

77 Med det første led har appellanten anført, at i modsætning til hvad der fremgår af den appellerede kendelses præmis 55-58, er Rådet ikke bemyndiget til at undgå risikoen for konflikt mellem to af traktatens formål, nemlig OLT's udvikling og den fælles landbrugspolitik, ved at indføre toldkontingenter. Der fremføres i denne forbindelse fire argumenter.

78 For det første udgår risikoen for konflikt ikke direkte af traktaten, men er blevet skabt kunstigt af Fællesskabet, som ikke har taget samme traktats artikel 132,

stk. 1, og artikel 133, stk. 1, i betragtning ved udarbejdelsen af den fælles landbrugspolitik.

79 For det andet har Retten ifølge appellanten med urette forudsat, at der faktisk var en uligevægt på Fællesskabets markeder for ris og sukker.

80 Hvad angår markedet for ris skulle Retten for det første have taget hensyn til den opfattelse, som nogle af parterne i andre sager for Domstolen og Retten har givet udtryk for. Dernæst var den forpligtet til at undersøge de bevismidler korrekt, som var blevet forelagt den, navnlig den af Det Nederlandske Økonomiske Institut udarbejdede rapport. Endelig har Retten ifølge appellanten fortolket det af den italienske regering anførte ukorrekt, hvorefter markedsprisen for Indica-ris i Fællesskabet for øjeblikket lå på 93% af interventionsprisen; i betragtning af beskyttelsesforanstaltningerne i 1997 beviser denne udtalelse nemlig, at det ikke er indførslerne fra OLT, som påvirker prisen på fællesskabsris.

81 Med hensyn til markedet for sukker indeholder den appellerede kendelses præmis 55-58 ingen betragtning, der godtgør, at der foreligger en uligevægt.

82 For det tredje har appellanten bestridt under retsmødet at have fremsat de udtalelser, som tillægges appellanten i sidste punktum af den appellerede kendelses præmis 55, og hvorefter »den økonomiske situation ved udløbet af den periode, hvor de to successive beskyttelsesforanstaltninger var gældende, i løbet af de elleve første måneder af 1997, ikke havde forandret sig, og at risikoen for konflikt var blevet forværret, således at der måtte indføres en langsigtet løsning«.

83 For det fjerde har appellanten bestridt udtalelserne i den appellerede kendelses præmis 58, hvorefter »det synes ... at stå fast, at forarbejdningen i OLT af ris eller sukker fra AVS-lande, som giver mulighed for at give disse produkter OLT-oprindelse, er en forholdsvis enkel industriel proces, som ikke kræver bekostelige anlæg« og »denne omstændighed [ville] fra første færd følgelig begunstige udviklingen af indførslerne af ris eller sukker fra De Nederlandske Antiller til Fællesskabet«. Appellanten har i denne forbindelse dels påberåbt sig det høje omkostningsniveau for investeringer i fabrikker til forarbejdning af ris og sukker, og dels resultaterne i Det Nederlandske Økonomiske Instituts rapport, som blev fremlagt for Retten, og hvorefter den potentielle eksport af ris fra OLT til Fællesskabet ikke kunne overskride niveauet for 1996.

84 Med sit tredje anbringendes andet led gør appellanten gældende, at Retten i den appellerede kendelses præmis 55 ff. fejlagtigt har antaget, at Rådet var bemyndiget til at indføre toldkontingenter for samhandelen med OLT. Appellanten har fremført tre argumenter til støtte for dette synspunkt.

85 For det første er den appellerede kendelses præmis 55 i strid med traktatens artikel 133, stk. 1, som forbyder toldkontingenter for ris og sukker med oprindelse i OLT. Siden udløbet af overgangsperioden har told og foranstaltninger med tilsvarende virkning, der rammer indførsler til Fællesskabet af produkter med oprindelse i OLT, nemlig været forbudt.

86 For det andet har appellanten anført, at hvis de foranstaltninger, der er omhandlet i den anfægtede afgørelse, blev anset for kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning, ville de siden udløbet af overgangsperioden have været forbudt med hensyn til indførsler fra OLT til Fællesskabet. I den appellerede kendelses præmis 55 forudsættes det følgelig fejlagtigt, at Rådet var bemyndiget til at indføre sådanne foranstaltninger.

87 For det tredje har appellanten anført, at Rettens antagelse af, at Rådet har kompetence til at indføre toldkontingenter eller kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning, er klart uforenelige med Rettens og Domstolens praksis. Appellanten har i denne forbindelse henvist til dom af 14. september 1995 (forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305) og af 22. april 1997 (sag C-310/95, Road Air, Sml. I, s. 2229), som har fastslået princippet om et uigenkaldeligt »OLT-acquis«.

88 Med det tredje anbringendes tredje led gør appellanten gældende, at Rettens præsident ikke kunne bemyndige Rådet til at indføre toldkontingenter med hensyn til ris på grund af den vanskelige situation for Fællesskabets risproducenter, som var blevet tilskyndet til at producere Indica-ris. Herved underordner Retten nemlig OLT's interesser, som er afledt direkte af traktaten, under aspekter ved den fælles landbrugspolitik, som er defineret i retsakter inden for den afledte ret.

89 Med det tredje anbringendes fjerde led har appellanten anført, at Retten ikke, som den har gjort i den appellerede kendelses præmis 61, kunne antage, at det ikke var sikkert, at en eventuel fastsættelse af en mindstepris ville give mulighed for at undgå nye forstyrrelser. For det første har Rettens præsident nemlig helt set bort fra, at der findes en fuldstændig mindsteprisordning i De Nederlandske Antiller. For det andet har appellanten, i modsætning til hvad der fremgår af den appellerede kendelses præmis 60, faktisk bestridt Rådets argumenter om de vanskeligheder, der er forbundet med en sådan mindsteprisordning, navnlig ved at henvise til en brevveksling mellem Nederlandenes Faste Repræsentation og Kommissionen. For det tredje har appellanten anført, at sådanne ordninger, når de foreslås af tredjelande, accepteres af Fællesskabet som alternativer til indførelse af antidumpingtold. Endelig er det, såfremt en mindsteprisordning giver anledning til vanskeligheder, altid stadigvæk muligt at træffe beskyttelsesforanstaltninger, selv om Fællesskabets retsinstanser også kan ændre eller annullere de midlertidige foranstaltninger, der træffes.

90 Ifølge Rådet vedrører de tre første led af det tredje anbringende, der er fremført til støtte for appellen, ikke de begærede forholdsreglers uopsættelighed og interesse-

afvejningen, men angår den anfægtede afgørelses gyldighed og står i forbindelse med de annullationsanbringender, som appellanten havde fremført under annullationssøgsmålet for Retten, men som der ikke er redegjort for til støtte for, at begæringen om foreløbige forholdsregler umiddelbart forekommer berettiget. De må derfor afvises fra realitetsbehandling.

91 Med hensyn til det tredje anbringendes fjerde led har Rådet henledt opmærksomheden på den appellerede kendelses præmis 64, hvorefter Fællesskabets retsinstanser under en sag om foreløbige forholdsregler, uafhængigt af vanskelighederne ved en mindsteprisordning, i princippet ikke kan sætte deres skøn i stedet for Rådets.

92 Kommissionen har fremsat særskilte bemærkninger vedrørende hver enkelt af det tredje anbringendes fire led.

93 Med hensyn til risikoen for en konflikt mellem to af traktatens formål, som anføres i det første led, er Kommissionen for det første af den opfattelse, at Retten ikke har taget stilling til Rådets kompetence, men blot beskrevet den anfægtede afgørelses indhold; Kommissionen har dernæst gjort gældende, at Retten ikke har forudsat, at der er uligevægt på de pågældende markeder i Fællesskabet, men har udledt dette af en vurdering af bevismidlerne, som ikke kan drages i tvivl under en appel; appellantens fjerde argument rejser direkte tvivl om Rettens vurderinger af faktiske omstændigheder.

94 Med hensyn til det tredje anbringendes andet led om Rådets kompetence til at indføre toldkontingenter i samhandelen med OLT har Kommissionen, i lighed med Rådet, fremført den opfattelse, at det må afvises fra realitetsbehandling, da det rejser et spørgsmål om, hvorvidt de begærede foreløbige forholdsregler umiddelbart forekommer berettigede, som ikke var blevet bragt til Rettens præsidents kundskab.

95 Med hensyn til det tredje anbringendes tredje led har Kommissionen gjort gældende, at Retten på ingen måde har taget stilling til gyldigheden af den af Rådet valgte fremgangsmåde ved afvejningen af OLT's interesser og den fælles landbrugspolitiks interesser, en vurdering, som ville have henhørt under behandlingen af spørgsmålet om fumus boni juris, hvis appellanten havde påberåbt sig det. Det følger af den appellerede kendelse, at Retten blot har vurderet, om interesseafvejningen hældede til fordel for at tage begæringen om foreløbige forholdsregler til følge eller ikke.

96 Endelig er det Kommissionens opfattelse, at det tredje anbringendes fjerde led rejser tvivl om den subsumption af faktiske omstændigheder, som er foretaget i den appellerede kendelse, og følgelig må afvises fra realitetsbehandling.

Domstolens bemærkninger

97 Det bemærkes, at det første argument, der er fremsat i forbindelse med det første led, samt andet og tredje led af det tredje anbringende vedrører argumenter, der er fremført under hovedsagen, som er anlagt til prøvelse af den anfægtede afgørelses gyldighed.

98 For så vidt det fremgår af den appellerede kendelse, at appellanten ikke påberåbte sig denne argumentation til støtte for, at begæringen om udsættelse umiddelbart forekom berettiget, kan det imidlertid ikke gøres gældende, at Rettens præsident ikke har taget hensyn hertil ved afvejningen af Fællesskabets interesse på den ene side og appellantens interesse på den anden side.

99 Med hensyn til det tredje argument, der er fremført til støtte for det tredje anbringendes første led, hvorved appellanten har bestridt rigtigheden af visse udtalelser, som Retten har tillagt denne, bemærkes blot, at dette moment under alle omstændigheder ikke er afgørende for Rettens ræsonnement.

100 Endelig forsøger appellanten med det andet og det fjerde argument, der er fremført til støtte for det tredje anbringendes første led, og ved fjerde led, at rejse tvivl om Rettens vurdering af faktiske omstændigheder og bevismidler, hvilket ikke kan tillades under en appel af de grunde, der er anført i denne kendelses præmis 56 og 68.

101 Det tredje anbringende, der er fremført under appellen, må følgelig forkastes.

Det første anbringende om spørgsmålet, om begæringen umiddelbart forekommer berettiget

Argumenter

102 Hvad angår konstateringen af, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke umiddelbart forekommer berettiget, har appellanten gjort gældende, at den foretagne vurdering i den appellerede kendelse er behæftet med fem vildfarelser.

103 Appellanten har for det første anført, at når den problematik, som udgjorde det eneste anbringende, der blev fremført til støtte for begæringen, samtidig var genstand for to præjudicielle sager, skulle Rettens præsident have taget den tungtvejende tvivl i betragtning, som de nationale retter gav udtryk for under disse sager.

104 For det andet har appellanten anført, at fortolkningen i den appellerede kendelse af OLT-afgørelsens artikel 240, stk. 3, åbenbart er i strid med den normale betydning, som må tillægges denne bestemmelses ordlyd, og hvorefter fristen på fem år er bindende.

105 For det tredje er denne fortolkning desuden åbenbart fejlagtig i betragtning af den pågældende bestemmelses plads i OLT-afgørelsen.

106 For det fjerde er fortolkningen i den appellerede kendelse åbenbart uforenelig med OLT-afgørelsens udviklingsformål, fordi den berøver OLT og de selskaber, der ønsker at investere dér, den retssikkerhed, som er væsentlig for den mikroøkonomiske og makroøkonomiske udvikling.

107 For det femte har appellanten bestridt den fortolkning, der i den appellerede kendelse gives af Domstolens domme i sagerne Hansen og Balle og Nederlandene mod Kommissionen.

Domstolens bemærkninger

108 I denne forbindelse bemærkes blot, at Retten i dette tilfælde har besluttet ikke at tage begæringen om foreløbige forholdsregler til følge, ikke blot fordi det ikke umiddelbart fremgik, at denne var berettiget, men også fordi appellanten ikke havde godtgjort, at der forelå et alvorligt og uopretteligt tab, som berettigede, at den anfægtede afgørelse blev udsat.

109 Nærmere bestemt er bemærkningerne i den appellerede kendelse vedrørende spørgsmålet, om begæringen umiddelbart forekommer berettiget, anført som en yderligere begrundelse, da Retten, særskilt og uafhængigt af behandlingen af spørgsmålet, om begæringen umiddelbart forekommer berettiget, har fastslået, at betingelsen om uopsættelighed ikke var opfyldt.

110 Det andet og det tredje anbringende under appellen har imidlertid ikke vist, at Rettens stillingtagen til sidstnævnte betingelse er behæftet med en retlig fejl.

111 Under disse omstændigheder kan anbringendet under appellen om spørgsmålet, om begæringen umiddelbart forekommer berettiget, da den ikke rejser tvivl om, at de begærede forholdsregler ikke er uopsættelige, ikke føre til en, selv delvis, ophævelse af den appellerede kendelse (kendelserne i sagerne SCK og FNK mod Kommissionen, a.st., præmis 31; Chaves Fonseca Ferrão mod OHMI, a.st., præmis 18, og kendelse af 15.4.1998, sag C-43/98 P(R), Camar mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 1815, præmis 40). Det er følgelig ikke nødvendigt at behandle det.

112 På grundlag af det ovenfor anførte må appellen forkastes.

Sagens omkostninger

113 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Da appellanten har tabt appelsagen, dømmes denne til at betale nærværende sags omkostninger.

114 Intervenienterne, Kommissionen, Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien bærer deres egne omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

1) Appellen forkastes.

2) De Nederlandske Antillers regering betaler sagens omkostninger.

3) Kommissionen, Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien bærer deres egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 25. juni 1998.

R. Grass — Justitssekretær

G. C. Rodríguez Iglesias — Præsident